

vagy kis házat, többet, sokkal többet. Virágzó nagyüzemi mezőgazdaságot, szocialista falut, olyanokat, mint amilyenek a Szovjetunióban vannak. Meg akarjuk és meg is védjük a békét, mert emlékszel még a csendőrökre, emlékszel még a Cigány Tóthira, azok még most is élnek, sőt nem messze élnek tőlünk. Most még jobban acsarkodnak rád is, meg rám is. Háborút akarnak ellenünk, de jól tudod, hogy mi nem féltünk. Te annakidején csak egy ököllel csaptál a Cigány Tóth arcába, de most, ha kell, ezer, meg száz-ezer ököllel is odacsapunk, ha kell százszor súlyosabban, mint te akkor. A csapásainkat irányítja a Párt, melynek te is tagja vagy, az a Párt, melyről régen te is nagy titokban tartottad, hogy 1919-ben tagja voltál és harcoltál érte. — Végre ezeket megértetted, s most már csoporttag vagy te is. Büszke vagyok rád. Kissé még haragos vagy, ha ezekről beszélünk előtted, szégyelled bevallani, hogy most nem volt igazad. Ezt tudom, azért teszed, mert a múltban mindig igazad volt és mégsem bizonyíthatnád be soha, s a te akkori igazságod most már a Párt és a dolgozók igazsága, a legszebb igazság, amit csak el tudunk képzelni.

Most még arra kérlek, soha sem hagyj cserben, de még százszor jobban támogasd ezt az igazságot, mint eddig, mert csak így épülhet nálunk a szocializmus, így teljesíthetjük az ötéves tervet, így győzhetnek most a koreai dolgozó parasztok is, akiknek egész eddig ugyanaz volt a sorsuk, mint a tiéd a felszabadulás előtt.

Azért sem haragszom meg, ha most azt mondd nekem, hogy ne oktassalak téged. A termelőszövetkezetben belátod majd, hogy erre az oktatásra szükséged volt, s azt fogod mondani, hogy igazad volt, fiam, — jó dolog ez a szocializmus építése.

CSEPI JÓZSEF

ARATÓ ASSZONYOK
— SZULEJMÁN SZTÁLSZKIJ —

Dolgos lányt anyja oldalán,
Aggót és fiátalt köszönt
Dalom; légy üdvöz Indzsihán
Anyó, az aratók között.

A búzatenger színarany
Ólén a mester-aratók
Felsorakoznak boldogan —
Köszöntök kicsit és nagyot!

A forró nyár hej, elszalad!
Híretek őrzi a mező —
Újra beérik majd a mag,
S ifjú, öreg aratni jó.

S bár csűrbe gyűjtve vár az új
termés — még el nem fáradtott!
Élj drága kolhoz és virulj,
Kalász hozz néki bő magot!

S a költő mondja énekét:
— Miként Mulejszán tette rég —
Én tiszta szívből most adom,
Mit nőbrigádok hordanak:
Sarlók nyelére csókomat!

Fordította: SZILY ERNŐ